

Megbocsátás neked és nekem

3. Viharos események

Bencééknél az udvaron sokat labdáztunk, többféle fogócskát is játszottunk, mindezt egy lelkes, négy lábú játszópajtással együtt. Játék közben megszomjaztam, így bementem a házba inni. Közben nekiszegeztem Rozi néninek a kérdéseimet:

- Tessék megmondani: Isten ma is tesz csodákat? Mit tudunk neki adni, amivel csodát tehet, mint a történetben? Mert most már Jézus nincs itt személyesen, és nem adhatok neki kenyeret.

- Látom, téged nagyon foglalkoztat ez a dolog, Kati. Ül le egy kicsit! - biztatott a néni kedvesen. Kíváncsian foglaltam helyet.

- Először is: igen, Isten ma is tesz csodákat, csak meg kell látnunk azokat. Természetesnek vesszük, hogy tavasszal kirügyeznek a fák, majd gyümölcsöt teremnek, vagy, hogy a tojásokból madarak kelnek ki. Természetesnek vesszük, hogy a Föld megmarad a pályáján, és nem ütközik össze a Naprendszer más bolygóival. Pedig a teremtett világ olyan bonyolult és összetett, hogy kész csoda, ahogy Isten napról napra működteti! Aztán ha csak a magunk életét nézzük, akkor is felfedezhetünk csodákat. Szerintem az is egy nagy csoda, ahogyan összeismerkedtetek a kisfiammal. Csodák tömkelege vesz körül bennünket! - Rozi néni arca teljesen kipirult, miközben erről beszélt. Vett egy nagy levegőt, és már folytatta is.

- A másik kérdésed még izgalmasabb... A legtöbb, amit Jézusnak adhatsz, az te magad vagy, az egész lényed mindenestül.

- Ezt meg hogyan érti, Rozi néni?

- Ha kissé elvontabban értelmezzük a történetet, akkor képzeljük azt, hogy mi vagyunk a kisgyerek, a körülöttünk lévő feladatok és problémák a sokaság, és az azok megoldásához szükséges képességeink, lehetőségeink pedig a kenyér és a hal. Úgy érezzük, hogy képtelenség olyan kevéssel megoldani mindent, de ha mindenünket

Jézusnak adjuk, Ő megszorítja azt a keveset, és megteszi értünk a lehetetlent – feleltél bölcsen a néni.

– Hogyan lehetséges ez, mit kell tennem? – kérdeztem érdeklődve.

– Mivel Jézus mindent megtett értünk, nekünk csak annyit kell tennünk, hogy elhisszük, személyesen értünk tette. Micsodát? Azt, hogy meghalt a bűneinkért a kereszten, harmadnapon pedig feltámadt a halálból, hogy Isten megbocsásson nekünk és örök életünk legyen. Ha hiszed ezt, és kéred, hogy legyen Ő az életed ura, akkor evvel teljesen átadtad magad Neki. És tulajdonképpen ez a legnagyobb csoda: ha valaki hit által szívébe fogadja Jézust.

– Hát ez elképesztő, tényleg elképesztő – mormogtam magam elé, mert alig bírtam felfogni mindazt, amit hallottam. – Mindenképp fogok rajta gondolkozni! De most megyek, a többiek már biztosan várnak.

– Persze, menjél csak! – mondta a néni.

Játszottunk még egy darabig, aztán vacsora után elindultunk, hogy még sötétedés előtt hazaérjünk. Visszafele nemcsak Frici és Bence kísért el minket, hanem Bence anyukája is, mert nem szokta Bencét ilyen későn egyedül elengedni az erdőbe, nemhogy a vendéggyerekeket.

Csütörtök reggel sajnálattal kellett tudomásul vennünk, hogy odakinn szakad az eső, így nem tudunk kimozdulni.

– Jaj, ne már! – húzta el a száját Erika. – Pedig lovagolhattunk is volna akár...

– Igazán leszállhatnál erről a témáról, Erika – nézett rá mérgesen a bátyám. – Kezdek belefáradni, hogy folyton azt magyarázzam neked, miért nem lehet...

– Jó, szerintem hagyjuk ezt – sóhajtottam, majd felcsillant a szemem. – Mit szólnátok, ha társasoznánk?

Így aztán Laci előkereste a kedvenc játékainkat, letelepedtünk a nappaliba játszani, és hipp-hopp elrepült a délelőtt. Ebéd után felvettem, hogy mi is csináljuk azt, mint Bencéék: olvassunk el egy történetet a Bibliából.

– Jó, de melyiket? És hogyan találjuk meg? Én nem vagyok ebben olyan tájékozott, mint Bence... – vonakodott Laci.

– Bence mintha mondott volna olyat, hogy az evangéliumokból érdemes olvasni – jegyezte meg Eliza.

– Te ilyeneket megjegyzel? – csodálkozott Erika. – Mikor mondta ezt?

– Este, amikor jöttünk haza az erdőben – felelte Eliza.

Felszaladtam az emeletre a Bibliámért.

Egy kis keresgélés után Zákeus történetét választottuk, mivel nem volt túl hosszú, és Erika érdeklődését felkeltette a furcsa név. És milyen különös, hogy pont egy kíváncsi emberről szólt, mint amilyenek mi is vagyunk Erikával! Zákeus kíváncsi volt Jézusra, ezért felnőtt férfi létére nem röstellt felmászni egy fára, hogy láthassa Őt. Ami azonban még elképesztőbb volt, hogy Jézus pont őt szólította meg, sőt, nála akart megszállni! Mindnyájan csodálkoztunk, hogy a Jézussal való találkozás mennyire megváltoztatta az életét! Kicsit még beszélgettünk a történetről, aztán újabb játék után néztünk.

– Hmm, mi lenne, ha itt bent bújócskáznánk? – kérdezte Laci.

– Én benne vagyok! – pattant fel rögtön Eliza.

Lelkesen bújócskázni kezdtünk azzal a kikötéssel, hogy a berendezésnek semmiképpen nem eshet baja.

Már túl voltunk néhány körön, és éppen Laci volt a hunyó. Erika és Eliza együtt indultak búvóhelyet keresni, amikor Erika megtorpant és izgatottan ezt suttogta Elizának:

– Nézd, elállt az eső! Gyorsan kilopakodhatnánk, és lovagolhatnánk egyet Bíboron. Eddig sosem engedték meg, és nem hiszem, hogy a hét folyamán rá lehetne őket beszélni. Viszont én nagyon szeretném kipróbálni.

– Nem hiszem, hogy ez jó ötlet... Azt sem tudjuk, hogyan kell felnyergelni – vonakodott Eliza.

– Ó, én már többször láttam, hogyan kell csinálni! Az osztályommal is voltunk egy tanyán, ahol lovagoltunk pónin, tudom, hogyan kell. Meg úgyis csak itt, a falu szélén ügetnének kicsit. 20 perc az egész... – győzködte tovább Erika.

– Na, jó, elmegyek veled, de csak azért, hogy ne csinálj semmi butaságot – sóhajtott Eliza, majd cipőt húztak, és kilopakodtak a házból a hátsó kijáraton, amely az udvarra nyílt.

Erika meglepően jól emlékezett arra, hogy Tibi bácsi hogyan szokta felnyergelni Bíbort.

– Csináljuk úgy, hogy felsegítelek Bibire, aztán előrébb csúszol, én pedig mögéd ülök. Jó nagy ez a nyereg, elférünk rajta ketten is – mondta Erika.

Szépen elhelyezkedtek, aztán kiügettek a földútra a gyümölcsös végénél. Nagyjából öt perc múlva elérték az erdő szélét.

– Szerintem forduljunk vissza, már eleget lovagoltunk – javasolta félénken Eliza.

– Menjünk még el a tornapálya első állomásáig! – ragaszkodott hozzá Erika.

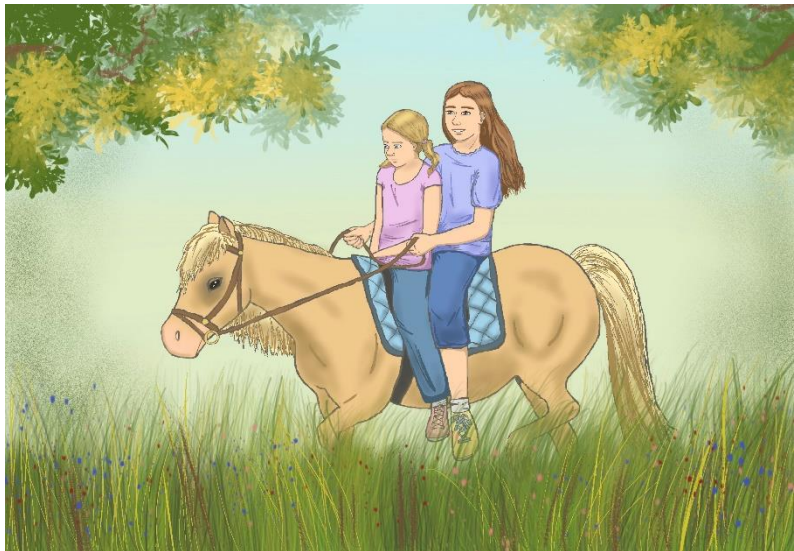
– Nem kellene az erdőben lovagolnunk – ellenkezett Eliza ijedten.

– Nyugi, csak pár perc – legyintett Erika. Szemmel láthatóan nagyon élvezte a helyzetet. A farengetegtől nem láthatták, milyen sötét fellegek gyülekeznek felettük az égen...

Egyszer csak egy hatalmas villanást láttak a távolban, amelyet néhány másodperccel később fülsüketítő mennydörgés követett. Mindketten összerezzentek, Eliza rémülten felsikított, és még mielőtt észbe kaphattak volna, Bíbor eszeveszett vágtázásba kezdett...

– Jaj, Erika, most mihez kezdünk? – kiabált Eliza. – Mondtam én, hogy forduljunk vissza!

– Nem láttam, hogy vihar lesz! – szabadkozott Erika. – Most viszont csak annyit tehetünk, hogy kapaszkodunk, amennyire csak tudunk.

Aztán leszakadt az ég. Ömlött az eső, mintha dézsából öntenék. A kislányok hamarosan csuromvizesen bújtak össze, és minden erejükkel igyekeztek kapaszkodni, hogy le ne dobja őket az örülten vágózó póni...

Ezalatt Laci megtalált engem otthon, és közösen indultunk unokatesóink keresésére. Többször átkutattuk az egész házat, még a tiltott helyeket is megnéztük, de nem találtuk őket sehol.

- Fogalmam sincs, hová bújhattak - csóválta a fejét a bátyám. - Már csak arra tudok gondolni, hogy megszegték a szabályokat, és kint bújtak el az udvaron.

Amit azonban odakint találtunk, vagyis pont, hogy nem találtunk, rémülettel töltött el bennünket. Bíbornak húlt helye volt!

- Ezt nem hiszem el! - kiáltotta Laci olyan indulattal, hogy megijedtem tőle. - Most komolyan elmentek titokban lovagolni????!! Azt eddig is tudtam, hogy Erika makacs és kíváncsi, de hogy ennyire!!!

- Jaj, Laci, mindjárt kitör a vihar, meg kell találnunk őket, amilyen gyorsan csak lehet!

- Azonnal szóljunk Sári néninek! - kiáltotta a bátyám, és berohantunk a házba. Közben még hallottuk, ahogy vészjóslóan dörögni kezd az ég...

- Sári néni, Sári néni! - rontottunk be a konyhába zaklatottan.

- Na, mi ez a nagy rohanás? Valami baj van? - kérdezte Sári néni meghökkenve.

- Nem találjuk Elizáékat sehol!

- De hát bújócskáztok, nem? - húzta fel a szemöldökét a nagynéném.

-Épp ez az: sehol sincsenek! A házban már megnéztük mindenhol, még ott is, ahová nem szabadna bújni. Aztán kimentünk az udvarra, és... - itt elakadtam. Nem mertem folytatni. Könyörögve Lacira néztem, hogy folytassa ő.

- És? Mi van az udvaron? - kérdezte türelmetlenül Sári néni. Kezdte sejteni, hogy nagy a baj.

- Inkább úgy mondanám, hogy mi nincs - sóhajtott Laci, majd elbizonytalanodva folytatta: - Bíbor is eltűnt, és mivel Erika a héten már sokszor emlegette, hogy szeretne rajta lovagolni, és mi sosem engedtük, Katalin úgy gondoljuk...

- Hogy elmentek lovagolni - fejeztem be a mondatot alig hallhatóan. Ekkor hatalmas mennydörgést hallottunk újból, és az ablakból láttuk, ahogy elkezd zuhogni az eső.

- Túl szép lett volna, ha egész héten minden rendben megy... - pattant fel ingerülten Sári néni. - Gyorsan vegyétek fel a túracipőteteket és az esőkabátotokat! Azonnal a keresésükre indulunk! Én addig felhívom Tibi bácsit, hogy jöjjön haza a munkából, és értesítse Erikáék szüleit!

Megszeppenve, szó nélkül követtük az utasításokat, majd pár percen belül már a gyümölcsösön keresztül loholtunk nagynénénkkel együtt. A telket lezáró kerítéshez érve a földútra tértünk, ahol nem tartott sokáig, hogy az esőtől felázott földúton észrevegyük a patkónyomokat. Futólépésben követni kezdtük a nyomokat.

Bíbor egyre beljebb vágatott az erdő sűrűjébe, Erika és Eliza pedig egyre kétségbeesettebben kapaszkodtak a póniba és egymásba. Erika már nem nagyon tudta megnyugtatni Elizát, aki folyamatosan jajongott. Ekkor egy villám váratlanul belecsapott egy közeli fába, amit eget rengető mennydörgés követett. A két kislány felsikított, mire Bibi megtorpant és nyerítve felágaskodott. A lányok erre még hangosabban sikongattak, mert érezték, hogy teljesen elveszítették az irányítást az állat fölött. A póni egy szempillantás alatt megpördült, aminek a hatására a két kislány nagy ívben lerepült a hátáról. Bibi idegesen megrázta magát, nyerített még egyet-kettőt, aztán elvágatott abba az irányba, ahonnan jöttek. Ráadásul Erika ráesett Elizára.

– Au, Erika, lemásznál rólam? – nyögdécselt Eliza.

– Igen, persze – emelte fel a fejét Erika, és legurult az unokatestvéréről. – Jaj, nagyon fáj a bokám! – kapott a lábához. – Szerintem kificamodott...

Megpróbált felállni, de sejtése beigazolódott: a jobb lábára nem bírt ráállni. Körülnézett, hogy vajon hol lehetnek, de annyira zuhogott az eső, hogy pár méternél távolabbra csak homályosan lehetett ellátni.

– Eliza, neked fáj valamid? Fel tudsz állni? – fordult aggodalmasan a mellette fekvő kislányhoz.

– Nagyon, nagyon fáj a lábam... – pillantott rá sírásra görbülő szájjal Eliza. – Fel kéne ülnöm, hogy ne a sárban fetrengjek, de a bal lábamban minden apró mozdulatnál éles fájdalmat érzek.

– Na, várj, megpróbállak felemelni erre a kőre! – ajánlotta Erika, és bár neki is fáj a lába, összeszorította a fogait, Eliza hóna alá nyúlt, és nagy nehezen felültette a kőre. – Huh, jól van! Ide csücsölök melléd, és elkezdünk segítségért kiabálni!

– Nekem nincs erőm kiabálni... – szipogta Eliza, és Erika ölébe borulva pityeregni kezdett. Erika ettől még jobban megijedt, és toroka szakadtából kiáltozni kezdett:

– Segítsééég! Segítsen valaki!

Amint egyre beljebb hatoltunk az erdőbe, egyszer csak egy nyerítő állatot pillantottunk meg felénk közeledni, akiben a mi Bíborunkat ismertük fel. Mondanom sem kell, mennyire ledermedtünk a rémülettől, amikor azt is megláttuk, hogy bár a nyereg rajta van, nem ül rajta senki.

– Bíbor, hóóó! – álltam eléje az út közepén. A póni az ismerős hangra meglepetten megállt. – Így ni, jó paci! – közeledtem hozzá óvatosan, tudva, hogy viharban vigyázni kell, mert az állatok nagyon idegesek szoktak lenni.

Kicsit meghátrált, prüszkölt, megrázta a sörényét. Halkan beszéltem hozzá, és egyre közelebb mentem, mire végre meg tudtam fogni a kantárját, majd a pónival együtt indultunk tovább.

Rövidesen rátaláltunk bőrig ázott, reszketve egymáshoz bújó unokatesóinkra. Elég szánalmas látványt nyújtottak szegények.

– El se hiszem, hogy megtaláltatok minket, már azt hittem, örökre itt maradunk... – szipogta Eliza.

– Milyen jó, hogy Bíbor patanyomai látszódtak a sáros úton! – sóhajtott a Sári néni.

- Úgy látom, mindketten megsérültetek, tehát mielőbb el kell jutnunk a szomszéd városba, a sürgősségire - ráncolta aggódva a szemöldökét a nagynéném. - Kati, Laci! Segítsetek, kérlek, hogy fel tudjuk ültetni Elizáékat Bíborra!

Néhány órával később zaklatottan hánykolódtam az ágyamban. Nem jött álom a szememre. Rettentően izgultam az unokatesóimért. Sári néniék természetesen azonnal értesítették a lányok szüleit, és már a szülőkkel együtt vitték be őket a sürgősségire.

Minket itthon hagytak Lacival. Mivel nem tudtam elaludni, átosontam Laci szobájába.

- Alszol? - kérdeztem alig hallhatóan.

- Nem, dehogy. Hogyan tudnék aludni ezek után? - felelte a bátyám, és azonnal fel is ült az ágyában. - Látom, te sem tudsz aludni - tette hozzá, és bár a sötétben nem láttam rendesen az arcát, éreztem a hangján a megkönnyebbülést, hogy nincs egyedül.

- Eszembe jutott, mit csinálhatnánk - mondtam óvatosan.

- Mikor? Most? Mégis mit akarsz csinálni? - csodálkozott Laci.

- Imádkozzunk! - válaszoltam egyszerűen. - Tudod, Anyáék is ezt szokták csinálni, ha baj van, és Bence is: Istenhez fordulnak. Szóval most arra gondoltam, imádkozhatnánk közösen Elizáért, Erikáért, mindannyiunkért...- itt elhallgattam, és felnéztem.

- Jól van, kezd el! - biztatott a bátyám.

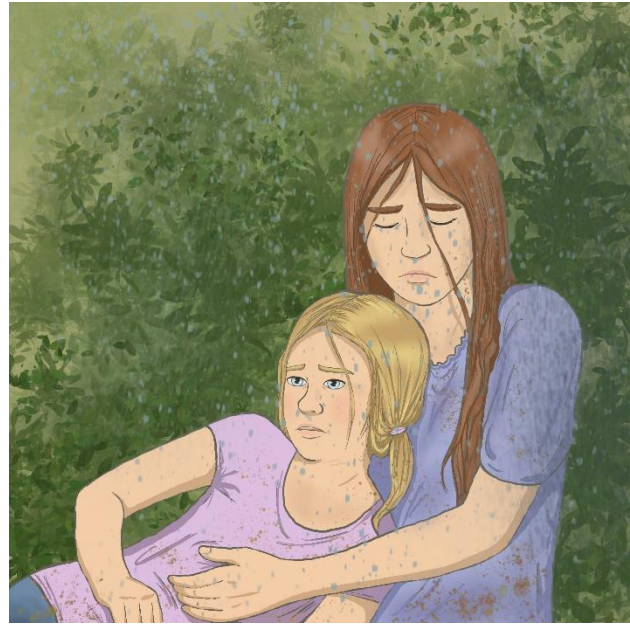
Némán bólintottam, majd lassan letérdeltem az ágy mellé, mire Laci is követte példámat. Összekulcsoltam a kezemet, és remegő hangon suttogni kezdtem:

- Istenem! Nem tudom, miért engedted, hogy ezek a váratlan dolgok megtörténjenek velünk ma délután... De köszönöm, hogy megtaláltuk Erikáékat a nagy vihar ellenére. Kérlek, ne legyen nagy bajuk, és holnap épségben térhessenek vissza hozzánk! Örülnék, ha nem kéne idő előtt hazamenniük a történetek miatt. Kérlek Sári néniért és Tibi bácsiért, hogy tudjanak megbocsátani nekik azért, hogy titokban elmentek Bíborral! Szerintem épp elég büntetés volt nekik ez a baleset, hogy leestek a lóról, nem kell, hogy még ők is megbüntessék őket. Kérlek, segíts, hogy ne aggódjak ezek miatt ennyire! Ne haragudj, Istenem, ha valamit rosszul mondtam ebben az imában, ritkán szoktam a saját szavaimmal imádkozni, de remélem, hogy meghallgatsz. Ámen.

- Istenem! - kezdte bizonytalanul Laci. - Totál nem értem, ami történt. Mérges vagyok Erikára, hogy miért nem fogadott szót, Téged meg végképp nem értelek, hogy miért pont most küldted ezt a nagy vihart délután... De arra kérlek, vigyázz az unokatesóimra, hogy ha lehet, ne legyen komolyabb sérülésük! És még azt is szeretném kérni, hogy fel tudjam dolgozni ezt az egészet, és ne legyek ennyire zaklatott, hogy el tudjak aludni... és hogy a húgom, Kati is tudjon aludni. Ámen.

Egy darabig csak hallgattunk egymás mellett. Aztán hirtelen megöleltem:

- Köszönöm, hogy imádkoztál velem, Laci! Jó éjszakát! - és még mielőtt bármit reagálhatott volna, visszasiettem a szobámba. Most már úgy éreztem, el fogok tudni aludni,

hiszen meg voltam róla győződve, hogy az Isten, aki Afrikában ott van a szüleimmel, nekünk is segíteni fog...

- Kati, Laci! Kérlek, gyertek át a nappaliba, meg kell beszélünk egyet s mást! - szólított fel minket a nagynéném másnap reggeli után.

Bátyámmal összenéztünk, és követtük őt a nappaliba. Az ilyen előre bejelentett megbeszélések sosem jelentettek jót. Némán ültünk le Tibi bácsival és Sári nénivel szemben.

- Erikának kiment a bokája, Elizának pedig eltört a lába. Tegnap, az éjszakába nyúló kórházi ellátás után, mindkettőjüket hazavitték a szüleik, és már nem hozzák őket vissza. Két nappal megrövidült az itteni nyaralásuk.

- Jaj, ez borzasztó! - szörnyülködtünk a bátyámmal. - Nem hittem volna, hogy ilyen nagy lesz a baj... és haza is kell menniük - tettem hozzá.

- Az talán még borzasztóbb, hogy ez egyáltalán megtörténhetett! - csattant fel Sári néni. - Tegnap a kórházba menet jól összeszidtam őket. Mit képzeltek magukról, hogy elszöktek lovagolni?! De azért meg kell mondanom, hogy ezt a szidást ti is megérdemlitek, mert ti vagytok az idősebbek, ti feleltetek értük! Tehát: hogyan is történhetett meg, hogy nem vettétek időben észre, hogy Erika és Eliza mire készül? - szegezte nekünk a kérdést Sári néni.

- A válasz egyszerű: bújócskáztunk. Mivel kint rossz idő volt, megegyeztünk, hogy csak a házon belül lehet elbújni, így amikor elindultunk megkeresni a lányokat, eszünkbe sem jutott kint keresni őket. Azt hittük, olyan jól elbújtak idebent, hogy azért nem találjuk őket. Ezért többször is végigkutattuk a házat, mire rájöttünk, hogy talán kint vannak... Addigra pedig már elmentek Bíborral, és ez volt az, amire legkevésbé számítottunk... - magyarázta Laci.

- Biztos, hogy nem számítottatok rá? Hiszen a ló és a lányok eltűnését azonnal összekapcsoltátok - faggatott minket tovább Tibi bácsi.

- Azért kapcsoltuk azonnal össze, mert a hét során már többször könyörgött nekünk Erika, hogy hadd lovagoljanak Bibin, de mi nem engedtük, mert előtte abban egyeztünk meg veletek, hogy nem lovagolhatnak, nehogy bajuk essen. Arra viszont nem számítottunk, hogy ezt engedély nélkül is megteszik. Bár főleg Erika rángatta bele Elizát - feleltem.

- Lehet, hogy ha megengeditek, akkor biztonságos körülmények között meglovagoltathattuk volna őket, és nem keverednek nagyobb veszélybe - fűzte hozzá a bátyám.

- Na, na, na! Álljon meg a menet! Még a végén mi leszünk a hibásak az egészért, mert nem engedtük meg nekik a lovaglást, vagy mi! - kiáltotta felháborodva a nagynénénk.

- Nyugodj meg! Nem kell mindjárt letámadni őket! - csitította őt Tibi bácsi. - Szerintem, ha szépen elmondjátok nekünk már a hét elején, hogy Erikáék mennyire szeretnének lovagolni, akkor talán meg is engedték volna. Sőt, előbb elkéredzkedek délután a munkából, hogy mellettetek legyek, segítsek nektek a lovagoltatásban. Talán ez

az egyetlen kis hiba, ami a ti felelősségetek volt, a többiről, úgy látom az elmondottak alapján, hogy nem tehettek.

– Szerintem igaza van Tibi bácsinak – helyeselt Laci. – Sajnálom, hogy nem szóltunk erről előbb.

– Utólag már könnyű sajnálkozni – legyintett Sári néni.

– Pedig én tényleg nagyon sajnálom... – sóhajtottam lehajtott fejjel. – És örülnék, ha megbocsátanátok nekünk, de Erikáéknak is.

– Ez nem ilyen egyszerű, gyerekek. Megbocsátok, de nem felejtetek! – mondta hidegen Sári néni.

– De így a megbocsátásnak nincs semmi értelme, ez így nem megbocsátás! – néztem rá döbbenően. – Isten minden bűnünket megbocsátotta! Ebben az esetben ennél jóval kisebb dolognak számít, ha mi megbocsátjuk a másik egy konkrét hibáját, nem is az összeset! A harag és a sértődöttség pedig különben is tönkreteszi a kapcsolatokat.

– Hogy jön be Isten a képbe? És hogy mersz engem kioktatni, Kati? – kiáltott rám erőlyesen a nagynéném. – Majd én eldöntöm, hogyan bocsátok meg! Egyébként is, honnan szedsz ilyeneket?

– Bencétől hallottunk egy megbocsátással kapcsolatos bibliai történetet, és hát miért ne jöhetne be Isten a képbe? Minden vasárnap elmegyünk a templomba! – értetlenkedtem. – Én csak szerettem volna, ha tényleg megbocsátunk egymásnak, és elmondtam, amit hallottam és jónak tartok.

– Köszönjük, Kati, majd még beszélünk erről Sári nénéddel – hártotta el javaslatomat Tibi bácsi is. – Azt hiszem, veletek ennyit szerettünk volna megbeszélni, elmehettek játszani, ha szeretnétek.

– Akkor kimegyünk a kunyhóhoz. – jelentette ki határozottan Laci, és mindketten gyorsan távoztunk a feszültséggel teli szobából.

A kunyhóhoz érve nagy meglepetésünkre egy ismerős kutya fogadott minket.

– Szervusz, Frici! – guggoltam le hozzá megsimogatni. – Hát a gazdi merre van? – kérdeztem.

– Itt van fenn, a fán, és titeket várt! – hallatszott egy vidám hang a magasból, majd odapillantottunk, és megláttuk, amint Bence mászik le a fáról.

– Szia, Bence! – üdvözölte őt Laci. – Hogyhogy minket vártál?

– Nem emlékeztek? Azt beszéltük meg, hogy kedden, szerdán és pénteken csatlakozom hozzátok a héten...

– Ó, hát persze! Teljesen kiment a fejünkéből! – kaptam a homlokomhoz.

– Erika, Eliza? – kérdezősködött tovább Bence értetlen arckifejezéssel.

– Jaj, ne is kérdezd! Tegnap este hazavitték őket a szüleik – közölte a bátyám lehangoltan.

– De miért? Mi történt? – kérdezte Bence.

- Hosszú történet, de elmondom, hátha tudsz valami bátorítót mondani... - sóhajtottam. - Nem ülünk be a kuckónkba? - és meg sem várva a fiúk választát, helyet foglaltam.

Így hát belevágtam a történetek elmesélésébe. Elmondtam mindent töviről hegyire, a bújócskától kezdve a lányok keresésén át a ma reggeli, feszült hangulatú beszélgetésünkig a nagynénémekkel. Barátunk végig figyelmesen hallgatott, majd így szólt:

- Őszintén sajnálom. Én is nagyon megkedveltem az unokatesóitokat, és örültem volna, ha még egy napot együtt tölthetünk. Megértem, hogy csalódtok vagytok, amiért haza kellett menniük.

- Viszont te nem tűnsz csalódottnak, jól hallom? Hogyan lehetséges ez? - érdeklődött Laci.

- Igen, jól hallod. Ez azért van, mert máris eszembe jutott egy játék, ami segítene nektek is pozitívabban látni a dolgokat - mosolygott Bence.

- Miféle játék? Semmi kedvem játszani - vonakodtam.

- Nyugi, nem fogócskázni akarok, vagy ilyesmi! - nyugtatott meg azonnal Bence. - Annál komolyabb játék, gondolkodásra is szükség lesz hozzá. Ha megtanítom nektek, egész életetekben játszhatjátok, és erőt fog adni a nehéz helyzetekben.

- Na, mondd már el végre, hogy mi ez! - türelmetlenkedtem.

- Ez nem más, mint az öröm játéka, amit az egyik kedvenc könyvemről* ismerek. A lényege az, hogy minden rossz dologban, ami velünk történik, keressünk legalább egy olyan dolgot, ami mégis öröme adhat okot.

- Ó, hát ez nem is rendes játék! Szeretek örömteli dolgokon gondolkodni - lelkendeztem.

- Teljesen egyetértek - bólintott a bátyám.

- Na, akkor kipróbáljátok? - kérdezte vidáman a barátunk.

- Ez nem is kérdés! - vágta rá határozottan Laci, aztán mindhárman a gondolatainkba merültünk egy rövid időre...

- Aminek mindenképpen örülhetünk, szerintem, hogy viszonylag gyorsan rájuk találtunk, nem jutottak túl messzire az erdőben - törtem meg elsőnek a csendet.

- Igen, és annak is örülhetünk, hogy nem lett ennél súlyosabb sérülésük. A bokaficam meg a lábtörés helyrejön, de mi lett volna, ha egy lóról esnek le, és nem póniról? Akkor akár a gerincüket is eltörhették volna! - folytatta Laci.

- Ezenkívül még az is jó, hogy nem laknak messze, és a szüleik hamar értük tudtak jönni - fűztem hozzá. Itt kicsit elakadtunk, de ekkor Bence még egy szép gondolattal egészítette ki a felsorolást:

- Tudjátok, én minek örülök az egészben a legjobban? Annak, hogy pánik helyett közösen imádkoztatok! Ez óriási dolog, szerintem.

- Kár, hogy Sári néni nem úgy gondolkodik Istenről, mint te, Bence. Nem nagyon hajlandó megbocsátani sem nekünk, sem Erikáéknak - jegyeztem meg kissé veszítve a lelkesedésemből.

- Imádkozzatok érte, én is fogok! - biztatott minket Bence. - Különben szerintem anyukám tudna még nektek jó tanácsokat adni, hogy hogyan dolgozzátok fel a tegnapi eseményeket. Ő sokkal bölcsebb, tapasztaltabb, mint én. Mi lenne, ha holnap eljőnnétek hozzánk? Anya azt mondta, mindig szívesen lát titeket.

– Jól hangzik, de sajnos csak Kati tud menni holnap. Tibi bácsi ma reggel megkért, hogy segítsék neki holnap a fűnyírásban, és hát elég nagy telkünk van – sajnálkozott a bátyám.

– Sajnálom, de akkor majd máskor te is eljössz! Biztos vagyok benne, hogy lesz még máskor – mosolyodott el Bence. – Kati, veled mikor találkozunk a kunyhónál? – fordult hozzám.

– Szerintem 9 körül jó lenne, hogy ebédre hazaérjek.

– Okés, akkor holnap 9. Te is megjegyezted, Frici? – simogatta meg kedvesen a kutyáját. Frici elég értetlen képet vágott, mire mindnyájan elneveltük magunkat.

Miután megebédeltünk, Tibi bácsi így szólt hozzánk:

– Megegyeztünk Sári nénétekkel, hogy délután eljöhetek velem, amikor elviszem a lányoknak az itt maradt dolgaikat. Mégse érjen véget ennyire hirtelen az együtt töltött idő. Szóval szedjétek össze, amiket itt hagytak, hozzátok ki a kocsihoz, és 20 perc múlva indulunk!

– Ennek nagyon örülök! – kiáltottam.

– Köszönjük, hogy elmehetünk! Gyere, Kati, készülődjünk! – hívott a bátyám.

Még mielőtt elindultunk, négyszemközt megegyeztünk Lacival, hogy annak ellenére, amit Sári néniék mondtak reggel, mi szeretnénk megbocsátani a lányoknak, és ezt meg is fogjuk nekik mondani. Miután már megtapasztaltuk, milyen jó érzés megbocsátani és bocsánatot kapni, nem akartunk haragban lenni senkivel – főleg nem az unokatesóinkkal!

**Eleanor H. Porter: Az élet játéka című könyvéről beszél Bence*

Tóth Renáta